

נשות החסידות

עלון מס' 4 | פרשת דברים | אב ה'תשפ"ב

פניני חיזוק לנשים
עפ"י רבינו נחמן מברסלב זיע"א והלמידין
כפי שלמדנו עט"ר מוהרא"ש זיע"א

זמני השבת: הדלקת נרות (7:40) 18:52 | שקיעה 19:32 | צאת שבת ר"ת 20:46 | צום ט באב: כניסת הצום: 19:30 | צאת הצום: 19:52

פינת יקרת

גב' צ. בטונאשוילי

פניני הפרשה

הרב אברהם נאור שליט"א

רצה להיות
בין אלו הזוכים
לראות בביהמ"ק בבנינו.

יודעת שהכח
קיים בתוכי
לקחת חלק בקניינו.

כי בית הבחירה
בקרבי הוא שוקן
בלב, במחשבה
בכל ישותי.

ואפילו בהסתרה
אבחר לי אם כן
בדרך הטובה
במסלול האמיתי!

עם עוד קצת רצון
עם גבורה ועמל
אוסף משלי
עוד נדבכים.

אמשיך כך ולא,
לעולם לא אחדל
אף שצרפני ק-לי
עם קבוצת הזוכים.

ואומר, "ישראל מאיר ישראל מאיר", "מדוע עשית כך וכך" וכך היה מזכיר לעצמו כל דבר ודבר שעבר עליו במשך היום, ואם נזכה גם אנחנו ללכת בדרך הקדושה הזאת בוודאי נזכה לסייע גדול מהקב"ה ללכת בדרך התורה, וכן לחנך ולגדל כך את ילדינו.

ט' באב

א. השבת הקרובה היא ט' באב, לכן נדחה הצום ליום ראשון, צום זה הוא הצום החמור ביותר מדברנו, כיון שביום זה ארעו לעם ישראל הדברים הקשים ביותר

ב. חכמינו הקדושים מלמדים אותנו שהדבר שגרם לעם ישראל לסבול דווקא ביום הזה, הוא בגלל חטא המרגלים.

ג. כשחזרו המרגלים ודברו רע על ארץ ישראל, עם ישראל בכו באותו לילה שהיה ליל ט' באב, אמר הקב"ה אתם בכיתם בכיה של חינו, אני אעשה לכם בכיה לדורות.

ד. מכאן נלמד לימוד עמוק מאוד, שחכ המחשבה והדיבור שלנו בידו להשפיע על העתיד שלנו ממש, אם נחשוב ונדבר רק דברים טובים, נגרום שיהיה לנו רק טוב, ונזכה לראות רק ניסים ונפלאות, ואם ח"ו יש אישה שחושבת או מדברת רק רע, עלולה לגרום לעצמה באמת את מה שחשבה ודיברה.

ה. רביז"ל לימד אותנו (ליקו"מ א' קצג') שהמחשבה יש לה כח גדול לפעול אפילו בגשמיות, אם נחשוב שיהיה לנו הרבה כסף כך יהיה, וכל שכן ברוחניות אם נחשוב איך נזכה לקיים את רצון ה' וודאי שכך יהיה.

ו. לכן יום ט' באב לא נועד רק לבכות על העבר, כמו שאמר מוהרא"ש שקינות צריכים להגיד הגויים על הצרות שגרמו לעם ישראל, אלא צום ט' באב כמו שאר הצומות נועד להזכיר לנו שבידינו הכח להביא לעם ישראל את הגאולה, גם הגאולה הכללית ע"י מלך המשיח, וגם הגאולה הפרטית של כל אחד ואחת מאיתנו, שנזכה לצאת מהגלות והצרות ששקענו בהם, שלא יחסר לנו שום דבר בגשמיות וברוחניות.

פרשת דברים
מעלת חשבון נפש
א. בפרשת דברים, משה רבינו עושה עם בני ישראל חשבון נפש לפני פטירתו, הוא חוזר איתם על כל מה שהיה איתם מאז יציאת מצרים ועד אותו היום, ומזכיר להם כל מקום ומקום שהיו בו, מה עבר עליהם ומה חטאו שם.

ב. וזה יסוד גדול בעבודת ה', שבסוף כל יום וכן בסוף כל תקופת זמן, למשל בסוף שנה לפני ראש השנה, כל אישה תבחן ותדון את עצמה איך עבר עליה היום או השנה וכדומה, מה עשיתי טוב, ובמה אני צריכה להתחזק יותר, על מה יש לעשות תשובה לפניו יתברך ועל מה צריך להתפלל ולבקש ממנו יתברך

ג. כך מספר ר' נתן (חיי מוהר"ן תקפז'): שְׁמַעְתִּי אֵיךְ שָׁאָחַד מִבְּנֵי הַנְּעוּרִים הָיָה שׁוֹכֵב בְּחֶדְרֵוֹ שֶׁל רִבְנֵוֹ זְכוֹרוֹנוֹ לְבָרְכָה. פְּעַם אַחַת נִגַּשׁ אֶל רִבְנֵוֹ זְכוֹרוֹנוֹ לְבָרְכָה וְהִתְחִיל לְכַפֹּת לְפָנָיו בְּאֶשֶׁר שְׂרוּצָה לְהִיזֹת אִישׁ כְּשֶׁר. וְרִבְנֵוֹ זְכוֹרוֹנוֹ לְבָרְכָה כִּבֵּר הָיָה שׁוֹכֵב עַל מִטָּתוֹ. וְעַמַּד רִבְנֵוֹ זְכוֹרוֹנוֹ לְבָרְכָה יוֹשֵׁב עַל מִטָּתוֹ וְהִתְחִיל לְדַבֵּר עִמּוֹ, וְהוֹרָה לוֹ הַדְּרָךְ בְּזָה. וְגַם צָוָה עָלָיו אֵיזָה לְמוֹדִים שֶׁיִּלְמַד וְגַם צָוָה עָלָיו שֶׁיִּהְיֶה מְסַאֲרִי דְחוֹשְׁבֵנָא הֵינּוּ שֶׁבְּכָל לַיְלָה קִדְּם שֶׁיִּשְׁכַּב עַל מִטָּתוֹ יַחְשַׁב אֵיךְ עָבַר עָלָיו הַיּוֹם. אִם לָמַד וְהִתְפַּלֵּל כְּרָאִי בַיּוֹם זֶה יוֹדֶה לְהַשִּׁים יְתִבְרָךְ וַיֵּאמֶר לוֹ שִׁבַח וְהוֹדָא לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ עַל שִׁזְמִיתִי לְלַמֵּד וְלְהִתְפַּלֵּל בַּיּוֹם הָעֶבֶר כְּרָצוֹנְךָ קִצְתָּ וּמִתְחַנֵּן אֲנִי לְפָנֶיךָ ה' אֱלוֹהֵי שְׁתַּעֲזָרְנִי בַיּוֹם הַבָּא לְמַחֵר לְהוֹסִיף בְּעַבְדְּךָ בְּתוֹרָה וּתְפִילָה מְרַבָּה בְּיוֹתֵר, וּבְכַנְיָה שְׁלֹמָה בְּיוֹתֵר. וְאִם חָס וְשָׁלוֹם לֹא לָמַד וְהִתְפַּלֵּל כְּרָאִי בַיּוֹם הָעֶבֶר יְתוֹדֶה וַיִּתְחַנֵּן לְפָנָיו יְתִבְרָךְ וַיֵּאמֶר, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם יִדְעָתִי כִּי פִשְׁעֵי בַיּוֹם הַזֶּה וְלֹא עַבְדְּתֶיךָ כְּרָאִי לֹא בְּתוֹרָה וְלֹא בְּתְפִילָה וְכוּ' וְעַתָּה מִבְּקִשׁ וּמִתְחַנֵּן אֲנִי לְפָנֶיךָ וְכוּ' שֶׁתְּמַחֵל וְתִסְלַח לִי עַל הָעֶבֶר שֶׁלֹּא עַבְדְּתֶיךָ כְּרָאִי, וְתַעֲזָרְנִי לְמַחֵר בַּיּוֹם הַבָּא לְעַבְדְּךָ בְּתוֹרָה וּתְפִילָה בְּכַנְיָה וּבְשִׁלְמוֹת הָרָאִי כְּרָצוֹנְךָ.

ד. וסיפר מוהרא"ש שכך היה עם ר' שיראל מאיר הכהן מראדין בעל החפץ חיים, ששמעו איך בכל לילה הוא מדבר אל עצמו

פניני החינוך

גב' ר. גרמה

פניני הלנה

הרב הלל אמדי שליט"א

אומנות החינוך

ברוחניות, אני דואג לו מגלה הבנה למצבו אע"פ שאינו מתנהג כראוי ועם ילדי אני מתנהג בחומרה, מגיב כלפיו בכעסים אינני מוכן לראותו נכשל ואף לא לקבל את חסרונותיו. כל תקלה או כישלון שלו מכעיס אותי ומלחיץ אותי. למה זה קורה לי? למה אין לי את אותה הבנה כמו שאני מגלה כלפי הבן של חברי? הסיבות הן, ראשית- זה הילד שלך חלק מעצמך מבושרך, ולכן הכאב צורב יותר. דבר נוסף כשהבן נכשל או אינו הולך בתלם האב מרגיש- כישלון עצמי כאילו אתה שמעדת האב מתיישר על שכל השקעתו העצומה מתנפצת

האב בודק היכן טעה, שגה בחינוך ואז מתחילים רגשי האשם, בושה מהסביבה. דע לך שכשהכל כבר ברור ובלי הסתרות והעמדת פנים - הרגע הזה שבו המעורבים מודעים למקום

בו נמצאים, מגיעים לשלב ההפנמה וההשלמה שאכן קיימת בעיה ואז אפשר להתחיל לעבוד על פתרונה.

שמעתי על אב מסור ואוהב שנכנס לאסיפת הורים בת"ת ושאל את המלמד מה שלום שמוליק הבן היחיד שלי? התרגש המחנך ושאל: "שמוליק הוא בן יחיד? לא ידעתי. לא שמתי לב,

חיך האב וענה "אמנם כן, אין לי עוד בן העונה לשם שמוליק, הוא הבן היחיד שעונה לשם זה. יש לי עוד בניים, בשמות אחרים כמובן. שכל אחד מהם הוא גם בן יחיד.

זוהי התפיסה שצריכה להיות לנו. כל בן הוא היחיד והמיוחד ולא לדאוג או להתיימש כי גם אם "היה ראשתך מצער ואחריתך ישגה מאוד".

סוף הנחת לבוא. מוהרא"ש מתוך "אוצר חינוך הילדים" אומר עליכם לדעת כי בדי"כ הילדים הם קשים מאוד מאוד כי הם מצערים את הוריהם ומשחקים על עצביהם כי הם רוצים צומת לב מההורים והם לא יודעים איך לבקש זאת.

וכן ההורים הם בדי"כ עצבניים מרוב צרות ויסורים. טרדות ודחקות שעוברת עליהם ועל כן אינם יודעים מה שהילדים צריכים וכן הילדים לא יודעים איך לבטא את עצמם וע"ז זה נעשים חיכוכים בין הילדים ובין ההורים - ומזה נגרם צער גידול בניים, כי הילדים הורסים אותם לגמרי וצריכים סבלנות גדולה עימהם לא להתפרץ עליהם ובפרט עם בניים כשהם גדלים צריכים להזהר מאוד מאוד...

עיקר הצער כשאין נותנים להם תשומת לב... לכן תשתדלו לתן לילדיכם תשומת לב ותבקשו הרבה רחמים ממנו יתברך שתזכו לבנים ולבנות טובים וע"ז זה תצליחו עימהם בין בגשמיות ובין ברוחניות ותרשו מהם נחת בעולם הזה ובעולם הבא.

הלוואי והיו כלים ברורים מה מותר ומה אסור כך תעשו וכו' ולא מקומות אפורים, שבעצם נותנים לנו ההורים את שיקול הדעת... יש שטוב להם כך, שיש להם כהורים את שיקול הדעת, את ההחלטה ויש ההולכים לאיבוד, בזמן שהם צריכים להפעיל שיקול דעת מול הנער המתבגר. אוי לי אם אומר ואוי לי אם לא אומר. יש הנהגות שאנו צריכים למחות כנגדן ויש שצריכים להתעלם ויש שצריכים ללכת איתם, לזרום איתם ואפילו לעודד אותם גם אם הם לא לרוחנו.

כחלק מאומנות החינוך אנו נדרשים לימין מקרבת, המון ימין מקרבת, גם אם נשתמש בשמאל דוחה, חייבים לסיים בימין מקרבת, כדי לא לאבד את הילד, כדי שיהיה לו לאן לחזור, שירגיש שלא ויתרו עליו, גם כאשר הוא לא בדרך שהיינו רוצים שיהיה.

מעשה מהבעש"ט שפעם היה אדם כשר שבנו יצא לתרבות רעה. (רחמ"ל) ציווה הבעש"ט לאהוב אותו יותר ומחמת זה יצא מהכפירה הנ"ל. ככל שניצף אותו את הנער באהבה, נגדיל את הסיכוי שהנער יחזור לדרך הטובה.

שתי משפחות הגרות בשכנות אחת עם השניה. ולשתיהן בנים "נושרים" מאתגרים, משפחה אחת פינקה את בנם בעוגות ונשיקה לפני היציאה בלילה... (כאשר זה לא לרוחם) ומשפחה שניה הבן יצא לאחר מריבות צעקות והשפלות לאותו בילוי. סוף מעשה, זה לקח זמן, הבן שיצא לביילי עם נשיקה ועוגות חזר לדרך הטובה והשני איבד את הדרך והמשפחה. איך בוחרים מתי לנהוג כך ומתי כן? ראשית, ההורים צריכים להגיע להחלטה- "אנחנו לא נכנסים לעימות בשום אופן"- זה קשה!!! הנער כרגע במצב של מרד, חוצפה התרסה אין עניין להציב לו גבולות, להחזירו בתשובה, לבחור במקומו את הבחירות הנכונות. כח הבחירה- נתון בידיו בלבד. כהורים אנחנו נדרוש ממנו כבוד מינימלי לנו ולבית. ההערות צריכות להיות קצרות, לא בפני אנשים, לשמור על כבודו, לא לצאת מהכלים גם אם מאוד הכעיס אותנו. שווה לחכות להירגע ואח"כ להעיר להגיב ואז יש סיכוי שיקבל את דברינו ואח"כ גם את המשמעת הנדרשת. צריך עבור זה המון סבלנות- זה משתלם חשוב לזכור שצער גידול בניים- זו אינה הפרעה בדרך אלא זו הדרך, זו הדרך שיעד לנו הקב"ה את ההתמודדות הזו. הכל מושגח בכל רגע ורגע נתון אין שום דבר במקרה, כמו שכך הוא לדברים טובים כך הוא לדברים הנראים לנו מאתגרים (רעים) כל דבר שאדם נפגש עימו בחייו- יש סיבה- האדם צריך לרכוש לעצמו כלים חדשים תובנות חדשות לחיים. תפקידנו למלא את שליחותינו נאמנה ועם אמונה ובזה תלויה ההצלחה.

אב המתמודד עם נער מתבגר ומאתגר שאל מדוע: ילד של חבר או של שכן אע"פ שאני רואה בו חסרות וחולשות אני מגלה כלפיו הבנה שהוא מתמודד עם כל מיני קשיים

הלכות תשנה באב שחל בשבת

מכיון שהשנה חל ט' באב בשבת וממילא התענית נדחית ליום ראשון, נביא בפני הקוראת מקצת הלכות הנוגעות בעניין, ונקווה להקב"ה שהימים האלו יתהפכו לששון ולשמחה ונקבל שכר רק על הדרישה.

א. כידוע שבשבע שט' באב חל בו ישנם כמה איסורים שתקנו רבותינו הפוסקים והם, כיבוס, לבישת בגדים מכובסים, רחיצה במים חמים ותספורת

אמנם בשנה זו כיוון שהצום דחוי לא חלים דינים אלו לכן יהיה מותר לכבס או ללבוש בגדים מכובסים וכו'.

ב. לגבי תספורת אף שמעיקר הדין מותר, יש מקום להחמיר לגברים בפרט ביום שישי כדי שלא יכנס לתענית כחתן וכדו' אבל לנשים לצורך צניעות או לצורך מצוה הדבר מותר.

ג. בנות אשכנז מחמירות בכל הנ"ל כבר מר"ח ולכן יהיה עליהם איסור כיבוס גם בשנה זו בככול שנה, אלא אך ורק בגדי תינוקות וקטנים לפי הצורך וכן מגבות וכלי מיטה לפי מידת הצורך הדבר מותר.

ד. בסעודה המפסקת שהיא למעשה סעודה שלישית מותר לאכול בשר וכמה מיני אוכלים ללא הגבלה והנמנע מכך משום אבילות עבירה היא בידו, אבל אין חיוב לאכול בשר וכדו' מחמת כן כדי שלא יראה כאבילות.

ה. יש לסיים את האכילה קודם השקיעה מס' דקות וכן שירי שבת אף שמותר לשיר בסעודה זו יש להפסיקם בשקיעת החמה.

ו. המלצה טובה לגבי הצום להתחיל לשתות 24 שעות לפני, לגימות קטנות מידי פעם כדי שהגוף יהיה רווי מנוזלים וכך למנוע התייבשות וכן לא לשתות משקאות שמכילים קפאין כקפה או תה שחור.

ז. חולצים את נעלי העור לאחר צאת השבת (כעשרים דקות אחר השקיעה) נכון לשנה זו בשעה 19:55 וקודם שנועל נעלי גומי וכדו' תאמרי המבדיל בין קודש לחול, והוא הדין לגבי החלפת בגדי שבת לבגדי חול תעשי כנ"ל.

ח. אדם שמוציא שבת בכל שבוע כדעת ר"ת גם בשבת זו ימתין לזמן ר"ת להחלפת הבגדים אמנם נעלים יחלוץ בצאת השבת הרגילה ומותר לישוב על כסא רגיל עד זמן ר"ת.

ט. מעוברות ומיניקות בתענית ט' באב דחוי פטורות כמו בשאר תעניות.

י. בשנה זו מותר לאכול בשר בסעודה של צאת הצום מכיון שכבר נחשב יא' באב. וכן למי שהחמיר בכיבוס ותספורת מותר מייד בצאת הצום.

פניני מוהר"ן

פנינה במטבח

גב' ש. ש. סלמה

קרבן בעל מום בשום צורה. דנו חכמי ישראל בדבר ומצאו רעיון מבריק, לתפוס את בר קמצא ולשלוח אותו כקרבן על עם ישראל לעולם שכולו טוב, כך לא ידע הקיסר לעולם מה ארע, אולם רבי זכריה בן אבקולס עומד על שלו, אסור להרוג אפילו רשע ומוסר שגורם סכנה לכל עם ישראל, שלא יגידו שהורגים אדם על מום בקרבן.

הסוף כבר ידוע, הקרבן לא הוקרב, הקיסר התעצבן, בית המקדש חרב, ומיליוני יהודים נרצחו ונהרגו או נמכרו לעבדים.

אמר רבי יוחנן "ענוותנותו של רבי זכריה בן אבקולס, החריבה את ביתנו ושרפה את היכלנו והגליתנו מארצנו".

רביה"ק אומר "היצר הרע מלביש את עצמו במצוות, ומטעה את האדם כאילו מסיתו לעשות מצווה" כי היצר הרע קיבל תפקיד, וכדי לעמוד בו הוא מנסה את כל הכלים שברשותו... והוא יודע שאנחנו בנות ישראל רוצות מאוד לקיים מצוות וחוששות מאוד מעבירות, אז כדי לתפוס אותנו ברשת שלו, הוא מתגנב כגנב ברמאות ומדבר איתנו על מצוות, ורעיונות יש לו בשפע: "הרי זו מצוות מחאה על כבוד הצדיק", "זו עברה להקריב בעל מום", "מצווה לרדוף בעל מחלוקת", "מה הבעיה לאכול את זה, יש שם איזה חותמת" ועוד רעיונות שונים ומשונים שכולם מעוגנים היטב על תורה ומצוות. ואנחנו צריכות תמיד לחשוב, האם המעשה שאני רוצה לעשות הוא רצון ה', האם ה' ישמח במה שאעשה, אם התשובה היא כן אז תעשי, ואם התשובה היא לא, אז את כבר יודעת מה את צריכה לעשות! שנזכה כולנו לגאולה שלימה בקרוב ממש. (ע"פ ליקו"מ ח"א תורה א' ושפת הנחל)

"אתה שומע?!" סיפרה רבקה לנחמן בעלה, "היא נכנסה לשם, לתוך הציון של רבינו, לבושה בבגדים שאינם מתאימים ודברה בצורה לא מכבדת, רציתי לקום ולצעוק, למחות על כבוד הצדיק, שתצא משם החצופה הזאת!" ומה עשית??, שאל הבעל בחרדה, "בסוף החלטתי לשתוק, כי הייתי בספק איך להתנהג" "מצוין" ענה נחמן, "מוהרא"ש תמיד אמר שאנשים באים לאומן אל רבינו ולא אלי או אליך, ולכן זה לא תפקידנו להעיר להם, (ואם חושבים שכן צריך להעיר, אפשר לעשות זאת בשקט בצורה מכבדת) אבל מה לעשות שהיצר הרע מחפש דרכים..."

"אספר לך סיפור" ממשיך נחמן, "את בטח שמעת על בר קמצא שעל ידו נגרם החורבן הנורא בבית המקדש השני, אבל יש המשך לסיפור קצת פחות מוכר"

אחרי שבר קמצא כעס מאוד על הביזיון קבל עם ועדה ובפרט על חכמי ישראל שנכחו ולא מוחו, הוא הלך לקיסר הרומאי ושיקר שעם ישראל מרדו בו, וכדי לברר זאת, שלחו קרבן מטעם הקיסר לבית המקדש באמצעות בר קמצא, אם יקריבו אותו עם ישראל יוכח ששקר דיבר בר קמצא, ואם לא....

אלא שבדרך בר קמצא טיפל בקרבן טיפול מסור, שלאחריו הוא הפך לבעל מום שאינו ראוי להקרבה.

הגיע בר קמצא לבית המקדש ודרש להקריב את הקרבן ששלח הקיסר, כמובן שלאחר בדיקה קצרה התבררה המזימה של בר קמצא.

אלא שאז פרצה מחלוקת בין החכמים, רוב חכמי ישראל סברו שצריך להקריב את הקרבן הפסול, כי אם לא, יגרם חורבן גדול ופיקוח נפש דווחה....

ולעומתם רבי זכריה בן אבקולס טען שאסור להקריב

מושט שלם בתבלינים עם לימון לצאת הצום

לחתוך פסים לרוחב הדג משתי צידיו להשרות מעט בלימון ומלח. לאחר ההשריה, לשטוף היטב. למרינדה של שמן זית קצת פלפל שחור ומלח למרוח היטב מעל הדג ולפזר מעט טימין. לאפות מכוסה עם נייר כסף עד להזהבה קלה לשים לב לא לייבש! הגשה: להניח את הדג על צלחת ולסחוט מעל לימון טרי כדאי להגיש עם סלט חי מרענן.

בהצלחה

מספרים מזהב וקדוש הסטייפלער ז"ע שפעם באה אשה אליו וביקשה שיהיה לה בנות יראת השם והיא רוצה עצה לזה, אזי הוא צעק בקול גדול "תברכי ברכת המזון מתוך הסידור בקול גדול, אז תהי בטוחה שהבנות שלך יחזקו אותך"

המשך משבוע שעבר

במה באמת חייב להשתמש?

כל אחת ושגרת הטיפוח שלה ובהתאם לצרכים שלה,

אבל בגדול תמיד נתחיל בניקוי ונעבור למריחת תכשירי הלחות.

אפשר להשתמש בפילינג, מסכה, מי פנים

וסיורמים למיניהם.. אבל מוצרי החובה שלא כדאי לוותר עליהם הם: סבון פנים,

קרם פנים וקרם הגנה.

4. רואים תוצאות אך ורק בהתמדה:

טיפ טיפה לטיפוח

גב' ש. סלמה

התמדה היא הסוד הגדול של שגרת טיפוח מוצלחת.

יהיה לך קל יותר להתמיד אם תראי תוצאות ותיהי מרוצה..

המלצות: להתמיד 30 יום בשגרת הטיפוח שבחרת לעצמך, מנסיון כאשר תראי את השינוי והתוצאה, יהיה לך את החשק להמשיך ולהתמיד!

סיפור לט' באב

רבי שמשון היה חכם מפורסם, והקיסר לאפולד, הראשון שליט הממלכה האוסטרית-הונגרית לפני 300 שנה, מינהו לשר האוצר בממלכתו. הודות לכך, זכה להיות שתדלן טוב לישראל, והיה מבטל גזירות רבות ששונוי ישראל ביקשו להטיל על היהודים.

באחד הימים קרא לו הקיסר, ופנה אליו בשאלה נוקבת: "היהודים הם חכמים ופיקחים, וגם גומלי חסדים באופן מופלא. פעמים רבות שמעתי על יהודי שבצרה ומצוקה, וחבריו נחלצים לעזרתו ועושים עמו חסד וצדקה, דבר שאינו מצוי כל כך אצל הגויים. אך דבר אחד איני מבין - מדוע, אם כן, העם היהודי סובל חרפת גלות קשה כל כך, נרדף ומעונה יותר מכל אומה שבעולם?".

רבי שמשון הררה מעט, וענה: "קיימת סיבה אחת המאריכה את גלותנו. אילולא היא - כבר היינו נגאלים." "ומה היא?", דחק בו הקיסר. "מפני שיש בינינו שנאת חינם", השיב רבי שמשון.

הבעת ספקנות עלתה על פני הקיסר. התשובה לא הניחה את דעתו. "כיצד תאמר כן, הרי אני מכיר את היהודים, ויש ביניהם אחווה ושלום, וגם המון גמילות חסדים. אני בטוח שאתה מסתיר ממני את התשובה האמיתית! ולכן - סיים הקיסר - אם בתוך שלושה ימים לא תשיב לי תשובה נכונה על הסיבה האמיתית שאתם כל כך נרדפים ומיוסרים - אגרש את כל היהודים מהמדינה!".

הצדיק ר' שמשון הצטער מאוד על הדבר. התענה והתפלל, ועשה שאלת חלום, וקיווה שיודיעו לו מן השמים היאך עליו לנהוג בעת צרה שכזו. ענו לו מן השמים: הסר דאגה מליבך, ענית לקיסר טוב מאוד. הקיסר ייווכח באמיתות תשובתך במרהרה!

למחרת, הלך הקיסר עם שריו ונכבדיו ליערות כמנהגם להשתעשע בצייד-חיות. והנה הבחין הקיסר בחיה נאה ביותר, רצה במהירות לתוככי היער. חשקה נפשו של הקיסר לצוד את החיה הנדירה, ומיהר לרדוף אחריה כברת ארץ ארוכה. פמליית הקיסר לא הרגישה בהיעלמותו של מלכם מן העין, והקיסר תעה ביער העבות ואיבד את דרכו.

צללי ערב החלו לנטות על יער העבות, והקיסר כבר שומע את קולות חיות הטרף שביעה, וקולט כי למעשה הוא אבוד

יודע שחל איסור להתקרב לארמון הקיסר". הנוסע הרגיעו: "אין לך ממה לחשוש, תיסע בבקשה".

השניים מגיעים לאחוזה המלוכה, והעגלון עוצר. אמר לו הקיסר "תיכנס פנימה". "להיכנס לכאן זו ממש סכנה, אני לא מוכן להמשיך", הודיע היהודי נחרצות. הקיסר הבטיח: "לא יארע לך כל רע, תיכנס ואל תפחד". היהודי השתכנע ונכנס לבית המלוכה. לפתע קפץ הקיסר מהעגלה, נכנס לתוך הארמון ונעלם. בהיכנסו לחש לאנשי המשמר "תכניסו את העגלון למקום שמור, שלא יברח". מיד באו השומרים ותפסו את היהודי. הכניסוהו לחדר ואמרו לו "תמתין פה עד שיטפלו בך".

היהודי כבר הבין שנבואת אשתו התקיימה, הנה הגוי הזה ברח מבלי לשלם, גנב לי את מעיל הפרווה, ומי יודע לאיזו צרה נכנסתי כעת ומה יעלילו עלי. כעבור כמה דקות, נכנסו שומרים ואמרו לו "הקיסר קורא לך". היהודי נתמלא מולו חיל ורעדה, ונכנס אל הקיסר בפיך-ברכיים. בקושי העז להביט בפני הקיסר, והלה פנה אליו ושאל: "האם אינך מכירני?". היהודי השיב כי מעולם לא ראה את הקיסר. צחק הקיסר ואמר לו כי הוא היה אורחו אתמול בלילה, ועמו הגיע לארמון. בעוד היהודי מתקשה לעכל את הדברים, הודה לו הקיסר נרגשות, והוסיף בחיבה גלויה: "אני רוצה לשלם לך, אך הרבה יותר מדמי הנסיעה; כל אוצרות המלוכה פתוחים לפניך. תגיד לי מה אתה רוצה כפר, כרם או שדה, כסף מזומן או תשלום מכס של אחת העיירות...". למרבה הפלא, היהודי עומד נבוך, ואינו מוציא הגה מפיו. אמר לו הקיסר בנימה חד-משמעית: "אם לא תענה לי, אשלם לך את מחיר הנסיעה שקבענו הבוקר, ותו לא".

"אדוני הקיסר", פתח היהודי את פיו, "כידוע לך, אני עגלון פשוט, ובמהלך נסיעותי, אני עוסק גם ברוכלות ומוכר מיני סדקיות. הקב"ה זיכה אותי בפרנסה טובה, ואיני צריך דבר. רק דבר אחד טרד את מנוחתי: לאחרונה, יהודי אחד נכנס לתחומי, גם הוא עגלון, וגם רוכל, כך שממש יירד לחיי. יצווה נא הקיסר ירום-הודו, כי תיאסר עליו ועל כל מתחרה אחר הכניסה לכפרנו והעיסוק בענף שלי...".

כהלום רעם שמע הקיסר את בקשת היהודי. ספק כפיו זה לזה, "אוי, שוטה שבעולם, רציתי לעשות אותך למלך הכפר, יכולת להפוך לגביר אדיר, ולהיות לאדון לאותו יהודי מתחרה; אבל אתה, במקום לחשוב על טובתך, חושב רק כיצד לנקום במתחרה שלך?".

הקיסר ביקש לקרוא לרבי שמשון וורטהיימר, ובבואו אמר לו: "עתה אני מבין היטב עד כמה תשובתך מדויקת. כזה עם נפלא, גומל חסד, מכניס אורחים בסבר פנים יפות, גם אם הם זרים בלתי מוכרים; אבל בעניין שנאת חינם, כל כך לקויים... כמה חבל ששנאת חינם מאפילה על התכונות היפות והנאצלות של בני עמכם", נאנח הקיסר, ועמו גם רבי שמשון.

ביער המחשיך והולך. טיפס על עץ גבוה כדי לבדוק האם יוכל לאתר בית מואר, והנה הוא רואה שלא הרחק ממקומו זורם נהר, ומעבר לנהר נקודות אור קטנות, שהעידו כי זה יישוב בני אדם. הקיסר מיהר ורץ לכיוון הנהר, פשט את בגדי מלכותו והחל לשחות אל עברו השני של הנהר.

הגיע לכפר, תששו ורעב, כשכולו רטוב עד לשד-עצמותיו, וקופא מחמת הכפור הנורא. דפק בדלת הבית הראשון אליו נקלע, ובני הבית הנכרים פתחו את הדלת. מיד כשראו את ההלך הזר (ולא זיהו שמדובר בקיסר), התייחסו אליו בחשדנות, וטרקו בפניו את הדלת. כך גם אירע בבית השני והשלישי, עד שהחליט לחפש בית עם מזוזה, שהרי היהודים ידועים כרחמנים וירחמו עליו.

ואכן, כעבור כמה דקות מצא בית שמזוזה בפתחו. דפק על הדלת, ופתח לו יהודי והכניסו לביתו בסבר פנים יפות (אף על פי שלא ידע כלל שמדובר בקיסר). התחנן הקיסר: "אנא, תרחם עלי, אני צריך להתחמם". היהודי מיהר להסיק את התנור, הושיב את האורח לידו, ומזג לו יין-שרף לחמם את גופו, וגם ארוחה דשנה הניח לפניו. הקיסר המשיך להתלונן בבכי, "עדיין קר לי, אנא תביא לי מעיל פרווה". היהודי הרחמן מיהר וכיסהו במעיל פרווה משובת.

אשת בעל הבית שעמדה לידו, לחשה לו באידיש: "תזהר ממנו, יתכן שהוא שווד, כי מי מסתובב כך בלילה קפוא. הוא עוד יסדוד אותנו ויברח". היהודי ענה לה: "בהצלת נפשות אין לעשות חשבונות. אל תפחדו, אני אשמור עליו כל הלילה". הקיסר הצליח לקלוט כי הבעל מהסס את אשתו המזהירה מפני ההלך המסוכן, והתפעם מאוד ממסירותו ומגדלות רוחו של היהודי, לעומת התושבים הגויים שטרקו בפניו את הדלת. הוא ציפה בליבו לרגע בו יוכל להשיב לו כגמולו הטוב.

הלילה עבר. למחרת שאל הקיסר את היהודי: "האם יש כאן עגלון שיוכל להוליך אותי עד לעיר הבירה ווינה?", השיב היהודי: "אני עגלון". הקיסר ביקש לדעת את מחיר הנסיעה הארוכה, והיהודי נקב בסכום. "אשלם לך מחיר כפול", אמר הקיסר, "אך אבקש שתתן לי להתכסות במעיל הפרווה שלך במשך הנסיעה, כי קר לי מאוד".

אשתו שוב הזהירה בלחש: "הגוי הזה טומן לך מלכודת. לא רק שלא ישלם לך עבור הנסיעה, אלא עוד יגנוב לך את מעיל הפרווה היקר". אך היהודי בשלו, "הסירי דאגה מליבך, בע"ה הכל יהיה בסדר".

העגלון לקח אותו לווינה, וכאשר נכנסו לעיר, שאלו להיכן בדיוק צריך להגיע. "לבית המלוכה", השיב הגוי.

העגלון התנצל: "לשם אני לא נכנס, אתה הרי

פינת השמחה

זוג זקנים חוגגים את חתונת הזהב שלהם. חבר שואל את הבעל: "תגיד לי שמוליק, איך זה הצלחתם להסתדר ככה בשלום והרמוניה חמישים שנה?"

אומר חתן השמחה: "לפני החתונה אני ואשתי עשינו תנאי מאוד חשוב ותמיד הקפדנו עליו - כל יום מההשכמה ועד חמש אחה"צ כשאני בעבודה - היא עושה מה שהיא רוצה, והחל מהשעה חמש ועד שהולכים לישון - אני עושה מה שהיא רוצה

שהיא רוצה

חברות יקרות, העלון הזה בנוי כולו על שותפות ואחדות. כ"ק מוהראש ביקש מאיתנו שכל אחת תחזק את השניה. כאן יש לנו את המקום לעשות זאת! אני ממש אשמח שכל אחת תקח נקודה שהיא מתחברת אליה לכתוב ממנה טוב לכולנו בדרך רבינו הקדוש ומוהראש זיע"א ונפרסם זאת בעלון. כולנו יכולות ומסוגלות! מחכה לשמוע מכן

! נאור. 054-6413619 | Amnaor@gmail.com

עיצוב ועימוד: כנפי דמיון - 054-8527622

העלון מוקדש לרפואתן השלמה של חברותינו - רונית בת לאה - תרצה בת הדסה - איטל חייה בת לביאה